

ALDINA

7

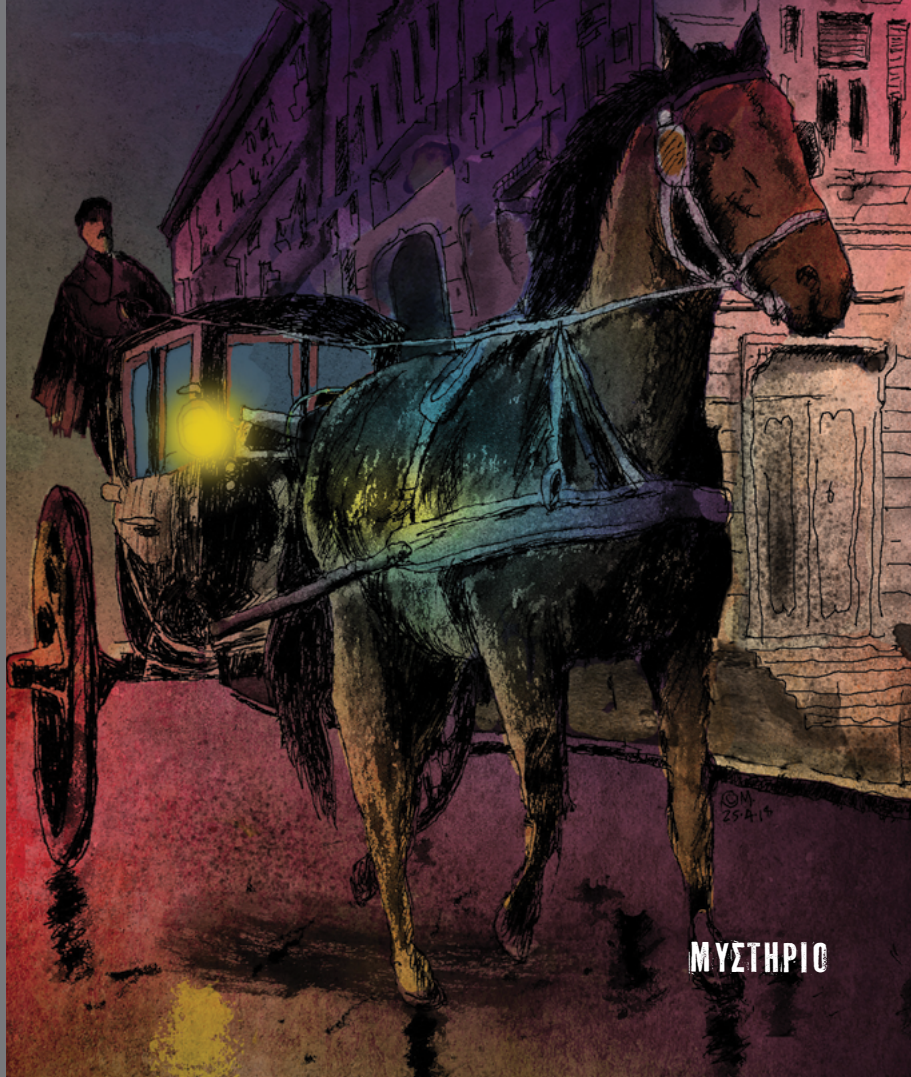
GUTENBERG

FERGUS HUME

ΦΟΝΟΣ ΣΤΗΝ ΑΜΑΞΑ

Μετάφραση

Κωνσταντίνος Ματσούκας

ΜΥΣΤΗΡΙΟ

Τίτλος πρωτοτύπου:
Fergus Hume, *The Mystery of a Hansom Cab*
Πρώτη έκδοση:
1886

ΕΚΔΟΣΕΙΣ GUTENBERG

FERGUS HUME

ΦΟΝΟΣ ΣΤΗΝ ΑΜΑΞΑ

Μετάφραση
Κωνσταντίνος Ματσούκας

ΜΥΣΤΗΡΙΟ - 7
GUTENBERG || ALDINA

Τὸ πρῶτο best-seller στὴν ἱστορία τῆς ἀστυνομικῆς λογοτεχνίας.

LIBERATION

Ἐνα ἀπὸ τὰ καλύτερα ἀστυνομικὰ μυθιστορήματα ὅλων τῶν ἐποχῶν.

SUNDAY TIMES

Σὲ σύγκριση μὲ τὴν ἐπιτυχία ποὺ εἶχε ὁ Φόνος στὴν ἅμαξα, ἡ Σπουδὴ στοὺς κόκκινους τοῦ Κόναν Ντόιλ, ποὺ κυκλοφόρησε τὴν ἴδια χρονιά, πέρασε σχεδὸν ἀπαρατήρητη.

THE WASHINGTON POST

Ἐκπληκτικὸ ἀστυνομικὸ μυθιστόρημα. Ὁ Χιούμ ἔφτιαξε ἓναν ντετέκτιβ πρότυπο γιὰ πολλοὺς ἄλλους. Μέσω αὐτοῦ, ὁ ἀγγλικῆς καταγωγῆς συγγραφέας σχολιάζει, μὲ χιούμορ καὶ εἰρωνεία, τὴν κοινωνία σὲ ἓνα νησί ποὺ ἀναζητᾷ τὴν ταυτότητά του.

L' EXPRESS

Τὸ πιὸ ἐπιτυχημένο μυθιστόρημα τοῦ 19ου αἰῶνα. Πιὸ δημοφιλὲς κι ἀπὸ αὐτὰ τοῦ Κό-
ναν Ντόιλ καὶ τοῦ Οὐίλκι Κόλλινς.

AUSTCRIME.ORG

Ἡ πιὸ ἐντυπωσιακὴ στιγμή στὴν πορεία τῆς
αἰσθηματικῆς λογοτεχνίας μυστηρίου πρὸς
τὸ ἀστυνομικὸ μυθιστόρημα.

A COMPANION TO CRIME FICTION

Ποιός Κόναν Ντόιλ; Φέργκους Χιούμ! Μὲ ἓνα μόνο βιβλίο, τὸν Φόνο στὴν ἅμαξα, ὁ Αὐστραλὸς συγγραφέας κατάφερε νὰ ξεπεράσει σὲ πωλήσεις τὴ διασημότερη περιπέτεια τοῦ Σέρλοκ Χόλμς καὶ νὰ κάνει τὸ πρῶτο best seller στὴν ἱστορία τῆς ἀστυνομικῆς λογοτεχνίας.

Ἕνας μυστηριώδης φόνος ἀναστατώνει τὰ κοσμικὰ σαλόνια, ἀλλὰ καὶ τὶς κακόφημες συνοικίες τῆς Μελβούρνης. Ποιό εἶναι τὸ θύμα; Ποιός ὁ θύτης; Πῶς συνδέονται μὲ τὴν ὁμορφὴ κόρη ἑνὸς ἑκατομμυριούχου, ἀλλὰ καὶ μὲ μιὰ «βασίλισσα» τοῦ ὑποκόσμου;

Γιὰ πρώτη φορὰ στὰ ἐλληνικὰ τὸ βιβλίο ποὺ κανένας φίλος τῆς ἀστυνομικῆς λογοτεχνίας δὲν γίνεται ν' ἀγνοεῖ. Ἀπολαῦστε ἓνα μικρὸ δεῖγμα, ἀλλὰ μὴν βιαστεῖτε νὰ βγάλετε συμπεράσματα! Τὰ μυστικὰ εἶναι πολλὰ, τὰ στοιχεῖα γιὰ τὴν ταυτότητα τοῦ δολοφόνου συλλέγονται μὲ κόπο καὶ οἱ ὑποπτοὶ ἐναλλάσσονται μέχρι τὴν τελευταία στιγμή.

Ο ΚΥΡΙΟΣ ΓΚΟΡΜΠΙ
ΚΑΝΕΙ ΚΙ ΑΛΛΕΣ ΑΝΑΚΑΛΥΨΕΙΣ

ΟΤΑΝ ὁ κύριος Γκόρμπι ἔφυγε ἀπὸ τῇ Βίλα Πόσομ, δὲν τοῦ ἔμενε καμιὰ ἀμφιβολία γιὰ τὸ ποιὸς εἶχε διαπράξει τὸ φόνο. Ὁ κύριος μὲ τὸ ἀνοιχτόχρωμο παλτὸ εἶχε ἀπειλήσει νὰ δολοφονήσει τὸν Χουάιτ, ἀκόμα κι ἔξω στὸ δρόμο —λόγια ἰδιαιτέρως σημαντικὰ αὐτά—, καὶ δὲν ὑπῆρχε ἀμφιβολία πὼς εἶχε πραγματοποιήσει τὴν ἀπειλή του. Ἡ διάπραξη τοῦ ἐγκλήματος δὲν ἦταν παρὰ ἡ ἔμπρακτῃ ἐφαρμογὴ τῶν λόγων ποὺ εἶχαν εἰπωθεῖ ἐν βρασμῷ. Ἐκεῖνο ποὺ εἶχε τώρα νὰ κάνει ὁ ἀστυνομικὸς ἦταν νὰ βρεῖ ποιὸς ἦταν ὁ κύριος μὲ τὸ ἀνοιχτόχρωμο παλτό, ποῦ ἔμενε, κι ἀφοῦ γίνονταν αὐτά, νὰ μάθει τί ἔκανε τὴ νύχτα τοῦ φόνου. Ἡ κυρία Χάμπλετον τὸν εἶχε περιγράψει ἀλλὰ ἀγνοοῦσε τ' ὄνομά του, καὶ ἡ γενικὴ κι ἀόριστη περιγραφὴ τῆς θὰ μπορούσε νὰ ταιριάζει σὲ δεκάδες νέους ἄντρες στὴ Μελβούρνη. Ὑπῆρχε μόνο ἓνα ἄτομο ποὺ θὰ μπορούσε, κατὰ τὴ γνώμη τοῦ κυρίου Γκόρμπι, νὰ κατονομάσει τὸν κύριο μὲ τὸ ἀνοιχτόχρωμο παλτό, κι αὐτὸ ἦταν ὁ Μόρλαντ, ὁ στενὸς φίλος τοῦ νεκροῦ ἄντρα. Ἀπὸ τὰ λεγόμενα τῆς σπιτονοικοκυρᾶς, ἔδειχναν νὰ ἔχουν τόσο στενὴ σχέση ποὺ τὸ πιὸ πιθανὸ ἦταν νὰ ἔχει πεῖ ὁ Χουάιτ στὸν Μόρλαντ γιὰ τὸν θυμωμένο ἐπισκέπτη του. Ἐπιπλέον, ὁ Μόρλαντ γνώριζε τὴ ζωὴ καὶ τίς συ-

νήθειες τοῦ νεκροῦ φίλου του, κι ἴσως θὰ μπορούσε νὰ ξεκαθαρίσει δυὸ σημεῖα — δηλαδή, ποιὸς θὰ εἶχε ὄφελος ἀπὸ τὸ θάνατο τοῦ Χουάιτ καὶ ποιά ἦταν ἡ κληρονόμος ποὺ καυχόταν ὁ νεκρὸς ὅτι ἐπρόκειτο νὰ παντρευτεῖ. Τὸ γεγονὸς, ὥστόσο, ὅτι ὁ Μόρλαντ ἀγνοοῦσε τὸν τραγικὸ θάνατο τοῦ φίλου του, παρὰ τὰ ἐκτενῆ δημοσιεύματα σὲ ὅλες τὶς ἐφημερίδες καὶ παρὰ τὸ ὅτι τὸ κείμενο τῆς ἀμοιβῆς ἔδινε μιὰ πολὺ καλὴ περιγραφὴ τῆς ἐξωτερικῆς του ἐμφάνισης, ἔκαναν τὸν Γκόρμπι νὰ ἀπορεῖ.

Ὁ μόνος τρόπος νὰ ἐξηγηθεῖ ἡ ἀξιοσημεῖωτη σιωπὴ τοῦ Μόρλαντ ἦταν ἂν βρισκόταν ἐκτὸς πόλεως καὶ δὲν εἶχε δεῖ τὶς ἐφημερίδες οὔτε εἶχε ἀκούσει νὰ γίνεται λόγος γιὰ τὸ φόνο. Ἄν ἦταν ἔτσι, τότε μπορεῖ εἴτε νὰ ἔμεινε ἐκτὸς ἐπ' ἀόριστον εἴτε νὰ ἐπέστρεφε σὲ λίγες μέρες. Ἔτσι κι ἄλλιῶς, ἄξιζε τὸν κόπο νὰ κατέβει τὸ βράδυ στὸ Σὲν Κίλντα, γιὰ τὴν περίπτωσή ποὺ ὁ Μόρλαντ εἶχε ἐπιστρέψει στὴν πόλιν καὶ πῆγαινε νὰ δεῖ τὸν φίλο του. Μετὰ τὸ δεῖπνο, λοιπόν, ὁ κύριος Γκόρμπι ἔβαλε τὸ καπέλο του καὶ κατηφόρισε μέχρι τὴ Βίλα Πρόσομ, σὲ μιὰ ἀποστολὴ ποὺ οἱ πιθανότητες ἐπιτυχίας της, ὅπως ἀναγκαστικὰ παραδέχτηκε μέσα του, ἦταν πολὺ μικρές.

Ἡ κυρία Χάμπλετον τοῦ ἀνοιξε τὴν πόρτα καὶ προπορεύτηκε ἀμίλητη ὅχι πρὸς τὸ καθιστικὸ της ἀλλὰ σ' ἓνα πολυτελέστερα ἐπιπλωμένο διαμέρισμα, τὸ ὁποῖο ὁ Γκόρμπι μάντεψε ἀμέσως πὼς ἦταν τοῦ Χουάιτ. Κοίταξε διερευνητικὰ τριγύρω καὶ ἀμέσως διαμόρφωσε κάποια ἄποψη γιὰ τὸ χαρακτήρα τοῦ νεκροῦ ἄντρα.

«Φίλος τῆς περιπέτειας», σκέφτηκε, «καὶ σπάταλος. Μὲ φίλους του, καὶ πιθανὸν ἐχθρούς, ἄτομα ἐξώλης καὶ προώλης».

Ἐκεῖνο πού ἔκανε τὸν κύριο Γκόρμπι νὰ ὑποθέσει κάτι τέτοιο ἦταν τὰ τεκμήρια ζωῆς τοῦ κυρίου Χουάιτ πού ἔβλεπε ὁλόγυρα. Τὸ δωμάτιο ἦταν πλουσιοπάροχα ἐπιπλωμένο, μὲ τὰ καλύμματα τῶν ἐπίπλων ἀπὸ σκοῦρο κόκκινο βελούδο, ἐνῶ οἱ κουρτίνες στὰ παράθυρα καὶ τὸ χαλὶ ἦταν στὸ ἴδιο, ἀρκετὰ ὑποβλητικὸ χρῶμα.

—Τὰ ἔκανα ὅλα ὅπως ἔπρεπε, παρατήρησε ἡ κυρία Χάμπλετον μ' ἓνα χαμόγελο ἱκανοποίησης στὸ σκληρό της πρόσωπο. Ἄμα θὲς νέους νοικάρηδες, τὸ διαμέρισμα πρέπει νὰ ἔναι καλὰ ἐπιπλωμένο, κι ὁ κύριος Χουάιτ ἦτανε καλοπληρωτὴς, κι ἄς ἦτανε περίεργος μὲ τὸ φαγητό τ', ἐνῶ ἐμένα ἡ μαγειρική μ' εἶναι συνηθισμέν' κι οὔτε πού τίς κατέχω κεῖνες τίς γαλλικὲς συνταγὲς πού σοῦ χαλᾶνε τὸ στομάχι.

Οἱ στρογγυλὲς λάμπες τοῦ γκαζιοῦ εἶχαν ἓνα χλομὸ ροῦζ χρῶμα καὶ καθὼς, ἐνόψει τῆς ἀφίξης τοῦ κυρίου Γκόρμπι, ἡ κυρία Χάμπλετον εἶχε ἀνάψει τὸ γκάζι, στὸ δωμάτιο διαχεόταν ἓνα ἀπαλὸ τριανταφυλλὶ φῶς. Ὁ κύριος Γκόρμπι ἔβαλε τὰ χέρια στὶς εὐρύχωρες τσέπες του κι ἔκανε μὲ τὸ πάσο του μιὰ βόλτα στὸ δωμάτιο ἐξετάζοντας τὰ πάντα μὲ περιέργεια. Οἱ τοῖχοι ἦταν καλυμμένοι μὲ φωτογραφίες ἀπὸ διάσημα ἄλογα καὶ γνωστοὺς τζόκεϊ. Ἀνάμεσα σ' αὐτές, ὑπῆρχαν φωτογραφίες κυριῶν τῆς σκηνῆς, κυρίως ἡθοποιῶν ἀπὸ τὸ Λονδίνο, ὅπως ἡ Νέλι Φάρεν, ἡ Κέιτ Βὸν καὶ ἄλλες στὰρ τοῦ μπουρλέσκ, τῶν ὁποίων ὁ μακαρίτης κύριος Χουάιτ ἦταν προφανῶς λάτρης. Πάνω ἀπὸ τὸ τζάκι κρεμόταν μιὰ συλλογὴ ἀπὸ πίπες, μὲ δυὸ διασταυρωμένα ξίφη πιὸ ψηλά, καὶ ἀπὸ κάτω μιὰ συλλογὴ ἀπὸ πορτρέτα πού χαμογελοῦσαν γλυκά, μέσα σὲ πολυποίκιλτα κάδρα διαφόρων

χρωμάτων· αξιοσημείωτο ἦταν τὸ γεγονὸς ὅτι ὅλες οἱ φωτογραφίες ἀπεικόνιζαν κυρίες καὶ οὔτε ἓνα ἀντρικὸ πρόσωπο δὲν βρισκόταν ἀνάμεσα στὰ κάδρα οὔτε πάνω στοὺς τοίχους.

— Λάτρης τῶν κυριῶν, βλέπω, εἶπε ὁ κύριος Γκόρμπι, δείχνοντας μὲ τὸ κεφάλι τὸ ἐρμάρι τοῦ τζακιοῦ.

— Χωρὶς τίπα ὅλες τους, εἶπε ἡ κυρία Χάμπλετον φαρμακερά, σφίγγοντας τὰ χεῖλη της. Τί ντροπὴ νιώθω σὰν τίς ξεσκονίζω! Πῶς κάθονται κορίτσια καὶ φωτογραφίζονται σχεδὸν τίτσιδα, σὰν νὰ σηκώθηκαν μόλις ἀπ' τὸ κρεβάτ', ἀλλὰ στὸν κύριο Χουάιτ ἀρέσουν.

— Στοὺς περισσότερους νέους, ἀπάντησε στεγνὰ ὁ κύριος Γκόρμπι, διασχίζοντας τὸ δωμάτιο πρὸς τὴ βιβλιοθήκη.

— Κτηνάνθρωποι, δήλωσε ἡ κυρία τοῦ σπιτιοῦ. Κάλιο νὰ τοὺς πνίξω στὸν Γιάρρα, μὰ τὴν ἀλήθεια, ποὺ θέλουν νὰ λέγονται καὶ κύριοι τῆς πλάσης, λὲς κι οἱ γυναιῖκες εἶναι φτιαγμένες μόνο γιὰ νὰ βγάζουνε λεφτὰ καὶ νὰ τοὺς βλέπουνε αὐτοὺς νὰ τὰ πίνουν, σὰν τὸν ἄντρα μ', ποὺ ὅλη ἡ μπίρα τοῦ κόσμου δὲν τοῦ ᾤφτανε, καὶ νὰ 'μαι τώρα ἐγὼ σὰν καλαμιὰ στὸν κάμπο, ἄκληρη, δόξα τῷ Θεῷ, μὴ καὶ μοιάζανε τοῦ πατέρα τ'ς στοῦ μπεκρούλιασμα.

Χωρὶς νὰ δώσει σημασία σ' αὐτὸ τὸ λογύδριο κατὰ τῶν ἀντρῶν, ὁ κύριος Γκόρμπι στεκόταν κοιτάζοντας τὴ βιβλιοθήκη τοῦ κυρίου Χουάιτ, ποὺ ἔδειχνε ν' ἀποτελεῖται κυρίως ἀπὸ γαλλικὰ μυθιστορήματα καὶ ἀθλητικὲς ἐφημερίδες.

— Ζολά, εἶπε σκεπτικὰ ὁ κύριος Γκόρμπι, κατεβάζοντας ἓνα μᾶλλον ταλαιπωρημένο, λεπτό, κιτρινισμέ-

νο βιβλίο. Τὸν ἔχω ἀκουστά· ἂν εἶναι τὰ βιβλία του ἐξίσου κακὰ μὲ τὴν ὑπόληψή του, δὲ θὰ 'θελα νὰ τὰ διαβάσω.

Τότε, ἓνας χτύπος ἀκούστηκε ἀπ' τὴν ἐξώπορτα, δυνατὸς κι ἐπίμονος. Στὸ ἄκουσμά του, ἡ κυρία Χάμπλετον σηκώθηκε βιαστικά.

— Αὐτὸς μπορεῖ νὰ 'ναι ὁ κύριος Μόρλαντ, εἶπε, καθὼς ὁ ἀστυνομικὸς ἔβαζε βιαστικά τὸν Ζολὰ πίσω στὴ βιβλιοθήκη. Δὲν ἔχω ποτὲ ἐπισκέψεις τὰ βράδια, σὰν χήρα γυναίκα, κι ἅμα εἶν' αὐτός, τὸν φέρνω ἐδῶ.

Βγῆκε, καὶ ἀμέσως μετὰ ὁ Γκόρμπι, ποὺ εἶχε στήσει ἀφτί, ἄκουσε μιὰ ἀντρικὴ φωνὴ νὰ ρωτᾷ ἐὰν ἦταν σπίτι ὁ κύριος Χουάιτ.

— Ὅχι, κύριε, δὲν εἶναι, ἀποκρίθηκε ἡ σπιτονοικοκυρά· ἀλλὰ εἶναι ἓνας κύριος στὸ δωμάτιό τ' ποὺ τὸν ψάχν'. Παρακαλῶ, περάστε.

— Γιὰ λίγο, ναί, ἀπάντησε ὁ ἐπισκέπτης, κι ἀμέσως μετὰ ἐμφανίστηκε ἡ κυρία Χάμπλετον ἀκολουθούμενη ἀπὸ τὸν πιὸ κοντινὸ φίλο τοῦ μακαρίτη Ὁλιβερ Χουάιτ. Ἦταν ἓνας ψηλός, λεπτὸς ἄντρας, ροδαλὸς καὶ ἀνοιχτόχρωμος, μὲ σγουρὰ ξανθὰ μαλλιά καὶ γειρτὸ ξανθὸ μoustάκι — ὅλη του ἡ παρουσία ἐντυπωσιακὰ ἀριστοκρατικὴ. Ἦταν καλοντυμένος, μὲ καρὸ κοστούμι, καὶ εἶχε μιὰ ἄνετη, χαλαρὴ στάση.

— Καὶ ποῦ βρίσκεται ἀπόψε ὁ κύριος Χουάιτ; ρώτησε ἐνῶ βυθιζόταν σὲ μιὰ πολυθρόνα, χωρὶς νὰ δώσει περισσότερη σημασία στὸν ἀστυνομικὸ ἀπ' ὅ,τι θὰ 'δινε σ' ἓνα ἐπιπλο.

— Δὲν τὸν ἔχετε δεῖ πρόσφατα; ρώτησε ἀμέσως ὁ ἀστυνομικὸς. Ὁ κύριος Μόρλαντ κοίταξε μερικὲς στιγ-

μὲς μὲ ἀγένεια ἐκεῖνον ποῦ τοῦ ἔθετε τὴν ἐρώτησι, σὰν νὰ σκεφτόταν ἂν θὰ ἦταν συνετὸ ν' ἀπαντήσῃ. Τελικὰ ἔδειξε ν' ἀποφασίζει ὅτι θ' ἀπαντοῦσε, βγάζοντας ἀργὰ τὸ ἓνα του γάντι καὶ γέροντας πίσω στὸ κάθισμά του.

— Ὅχι, δὲν τὸν ἔχω δεῖ, ἀπάντησε μ' ἓνα χασμουρητό. Ἦμουν λίγες μέρες στὴν ἐξοχὴ καὶ γύρισα μόλις ἀπόψε, ὁπότε ἔχω νὰ τὸν δῶ μία ἐβδομάδα περίπου. Γιατί ρωτᾶτε;

Ὁ ἀστυνομικὸς δὲν ἀπάντησε, παρὰ στάθηκε κοιτώντας τὸν νεαρὸ ἄντρα μὲ ὕψος σκεπτικὸ.

— Μιλῶ, φίλε μου, εἶπε ὁ κύριος Μόρλαντ χαλαρά, χωρὶς νὰ γνωρίζομαστε κι ἀπὸ χτές, ἀλλὰ δὲν τὸ ἤξερα ὅτι στὴ διάρκεια τῆς ἀπουσίας μου ὁ Χουάιτ εἶχε κάνει τὸ σπῆτι τοῦ ἄσυλο φρενοβλαβῶν. Ποιὸς εἴστε;

Ὁ κύριος Γκόρμπι ἔκανε μπροστὰ καὶ στάθηκε κάτω ἀπὸ τὸ φῶς τῆς λάμπας.

— Ὀνομάζομαι Γκόρμπι, κύριε, καὶ εἶμαι ἀστυνομικὸς, εἶπε ἡσυχα.

— Ἀ! μάλιστα, εἶπε ὁ Μόρλαντ, κοιτάζοντάς τον ψυχραιμα ἀπὸ πάνω μέχρι κάτω. Τί ἔκανε ὁ Χουάιτ; Τὸ ἔσκασε μὲ τὴ σύζυγο κανενός; Τὶς ἔχει τέτοιες ἀδυναμίες.

Ὁ Γκόρμπι κούνησε τὸ κεφάλι.

— Ξέρετε ποῦ μπορεῖ κανεὶς νὰ βρεῖ τὸν κύριο Χουάιτ; ρώτησε μὲ ἐπιφύλαξη.

Ὁ Μόρλαντ γέλασε.

— Ὅχι, φίλε μου, εἶπε ἀπαλά. Φαντάζομαι κάπου κοντά, ἀφοῦ ἐδῶ μένει. Τί ἔχει κάνει; Ὅχι ὅτι θὰ μὲ ἐξέπληττε, σὰς διαβεβαιῶ... πάντα ἦταν ἀπρόβλεπτος, καί...

— Πλήρωνε στὴν ὥρα τ', τὸν διέκοψε ἡ κυρία Χάμπλετον σουφρώνοντας τὰ χεῖλη.

— Νά μιὰ φήμη ποὺ ἀξίζει νὰ τὴν ἔχει κανεὶς, ἀπάντησε ὁ ἄλλος σαρκαστικά, καὶ ποὺ φοβᾶμαι πὼς ἐγὼ δὲν θὰ τὴν ἀποκτήσω ποτέ. Ὅμως γιατί ὅλες αὐτὲς οἱ ἐρωτήσεις γιὰ τὸν Χουάιτ; Τί συμβαίνει μ' ἐλόγου του;

— Εἶναι νεκρός, εἶπε ὁ Γκόρμπι κοφτά.

Ὅλη ἡ ἄνεση τοῦ Μόρλαντ ἐξαφανίστηκε μόλις τὸ ἄκουσε καὶ ἀνακάθισε ἀπότομα.

— Νεκρός, ἐπανελάβε μηχανικά. Τί ἐννοεῖτε;

— Ἐννοῶ πὼς ὁ Ὁλιβερ Χουάιτ δολοφονήθηκε μέσα σὲ μιὰ ἄμαξα.

Ὁ Μόρλαντ κοίταξε τὸν ἀστυνομικὸ μὲ ἀπορία καὶ πέρασε τὸ χέρι ἀπὸ τὸ μέτωπό του.

— Συγγνώμη, γυρίζει τὸ κεφάλι μου, εἶπε καθὼς ἔγερνε πάλι πίσω στὸ κάθισμα. Ὁ Χουάιτ δολοφονήθηκε; Πρὶν ἀπὸ δύο ἐβδομάδες ποὺ τὸν ἄφησα ἦταν ἐντάξει.

— Δὲν εἶδατε τίς ἐφημερίδες; ρώτησε ὁ Γκόρμπι.

— Τίς τελευταῖες δύο ἐβδομάδες ὄχι, ἀπάντησε ὁ Μόρλαντ. Ἦμουν ἐκτὸς πόλεως, καὶ γιὰ τὸ φόνο ἄκουσα μόλις ἀπόψε, φτάνοντας, ἀπὸ τὴ νοικοκυρά μου, ποὺ μοῦ εἶπε μιὰ μπερδεμένη ἱστορία σχετικὰ, ἀλλὰ οὔτε στιγμή δὲν τὴ συνέδεσα μὲ τὸν Χουάιτ καὶ ἤρθα νὰ τὸν ἐπισκεφτῶ ὅπως εἶχαμε συμφωνήσει πρὶν φύγω. ὦ, τὸν καημένο! Τὸν καημένο! Τὸν καημένο! καὶ συντετριμμένος κάλυψε τὸ πρόσωπό του μὲ τίς παλάμες.

Ὁ κύριος Γκόρμπι συγκινήθηκε ἀπὸ τὴν καταφανὴ ἀπελπισία του, κι ἀκόμα καὶ ἡ κυρία Χάμπλετον ἐπέτρεψε νὰ κυλήσει στὸ ἄδρό της μάγουλο ἓνα μικρὸ δά-

κρυὸς φόρος συμπάθειας καὶ θλίψης. Μετὰ ἀπὸ λίγου, ὁ Μόρλαντ σήκωσε τὸ κεφάλι καὶ μίλησε στὸν Γκόρμπι μὲ ὑπόκωφη φωνή.

—Πεῖτε μου ὅλα τὰ σχετικά, εἶπε, ἀκουμπώντας τὸ μάγουλο στὸ χέρι του. Ὅλα ὅσα ξέρετε.

Ἀκούμπησε τοὺς ἀγκῶνες στὸ τραπέζι καὶ κάλυψε πάλι τὸ πρόσωπό του μὲ τὰ χέρια, ἐνόσω ὁ ἀστυνομικὸς κάθισε καὶ διηγήθηκε ὅσα γνώριζε γιὰ τὸ φόνο τοῦ Χουάιτ. Ὅταν ὁλοκληρώθηκε ἡ ἱστορία, ὁ Μόρλαντ ἀνασήκωσε τὸ κεφάλι καὶ κοίταξε περίλυπος τὸν ἀστυνομικό.

—Ἐὰν ἤμουν στὴν πόλη, αὐτὸ δὲν θὰ εἶχε συμβεῖ, γιατίι ἤμουν πάντα δίπλα στὸν Χουάιτ.

—Τὸν γνωρίζατε πολὺ καλά, κύριε; εἶπε ὁ ἀστυνομικὸς σὲ τόνο μαλακῶ.

—Ἡμασταν σὰν ἀδέρφια, εἶπε ὁ Μόρλαντ, συντετριμμένος. Ἦρθα ἀπὸ τὴν Ἀγγλία μὲ τὸ ἴδιο πλοῖο μ' ἐκεῖνον, κι ἐρχόμουν τακτικὰ ἐδῶ.

Ἡ κυρία Χάμπλετον ἔνευσε μὲ τὸ κεφάλι ὅτι αὐτὸ ὄντως ἴσχυε.

—Γιὰ τὴν ἀκρίβεια, εἶπε ὁ Μόρλαντ, μετὰ ἀπὸ στιγμιαία σκέψη, νομίζω πὼς ἤμουν μαζί του τὸ βράδυ ποὺ δολοφονήθηκε.

Ἡ κυρία Χάμπλετον ἄφησε μιὰ μικρὴ κραυγὴ καὶ κάλυψε τὸ πρόσωπό της μὲ τὴν ποδιά της, ἐνῶ ὁ ἀστυνομικὸς συνέχισε νὰ κάθεταται ἀκίνητος, ἂν καὶ ἡ τελευταία δήλωση τοῦ Μόρλαντ τὸν εἶχε αἰφνιδιάσει.

—Τί εἶναι; εἶπε ὁ Μόρλαντ γυρνώντας πρὸς τὴν κυρία Χάμπλετον. Μὴ φοβάστε, δὲν τὸν σκότωσα ἐγώ —ὄχι—, ὅμως τὴν περασμένη Πέμπτη βρεθήκαμε, κι

ἐγὼ ἔφυγα γιὰ τὴν ἐξοχὴ τὴν Παρασκευὴ τὸ πρῶι στὶς ἐξήμισι.

— Καὶ τί ὥρα συναντήσατε τὸν Χουάιτ τὴν Πέμπτῃ τὸ βράδυ; ρώτησε ὁ Γκόρμπι.

— Γιὰ νὰ σκεφτῶ, εἶπε ὁ Μόρλαντ σταυρώνοντας τὰ πόδια καὶ κοιτάζοντας μὲ περίσκεψη τὸ ταβάνι, θὰ 'ταν γύρω στὶς ἑννιάμισι. Ἦμουν στὸ ξενοδοχεῖο «Ὁριεντ», στὴν ὁδὸ Μπέρκ. Ἦπιαμε ἓνα ποτὸ μαζὶ καὶ μετὰ πήγαμε πιὸ πάνω σ' ἓνα ξενοδοχεῖο στὴν ὁδὸ Ράσελ καὶ ἤπιαμε ἄλλο ἓνα. Γιὰ τὴν ἀκρίβεια, εἶπε ὁ Μόρλαντ, ἤπιαμε κάμποσα ἀκόμα.

— Κτηνάνθρωποι! μουρμούρισε ἡ κυρία Χάμπλετον μέσ' ἀπ' τὰ δόντια της.

— Μάλιστα, εἶπε μαλακὰ ὁ Γκόρμπι. Συνεχίστε.

— Ναί, λοιπόν, δὲν εἶναι κάτι ποὺ μᾶς τιμᾷ, εἶπε ὁ Μόρλαντ κοιτώντας μιὰ τὸν ἓνα μιὰ τὴν ἄλλη μ' ἓνα γλυκὸ χαμόγελο, ἀλλὰ σὲ μιὰ τέτοια περίπτωσι αἰσθάνομαι πὼς εἶναι χρέος μου νὰ παρακάμψω ὅλες τὶς κοινωνικὲς συμβάσεις. Μεθύσαμε κι οἱ δυὸ καὶ μὲ τὸ παραπάνω.

— Ἄ! Ὁ Χουάιτ, ὅπως γνωρίζουμε, ἦταν μεθυσμένος ὅταν μπῆκε στὴν ἄμαξα — κι ἐσεῖς...;

— Ἐγὼ δὲν ἤμουν τόσο χάλια ὅσο ὁ Χουάιτ, ἀπάντησε ἐκεῖνος. Ἐγὼ εἶχα ἀκόμα τὸν ἑλεγχό. Νομίζω πὼς ἔφυγε ἀπὸ τὸ ξενοδοχεῖο λίγα λεπτὰ πρὶν ἀπὸ τὴ μία τὸ πρῶι τῆς Παρασκευῆς.

— Κι ἐσεῖς τί κάνατε;

— Παρέμεινα στὸ ξενοδοχεῖο. Ξέχασε τὸ παλτό του καὶ τὸν ἀκολούθησα λίγο μετὰ γιὰ νὰ τοῦ τὸ δώσω. Ἦμουν ὑπερβολικὰ μεθυσμένος γιὰ νὰ καταλάβω ποιά

κατεύθυνση είχε πάρει και στάθηκα στην όδὸ Μπέρκ, ἀκουμπώντας στην πόρτα τοῦ ξενοδοχείου μὲ τὸ παλτὸ στὸ χέρι. Ὑστερα κάποιος πέρασε καὶ μοῦ τ' ἄρπαξε ἀπ' τὸ χέρι κι ἔφυγε τρέχοντας, κι ἐγὼ τὸ τελευταῖο ποὺ θυμᾶμαι εἶναι νὰ φωνάζω: «Πιάστε τον, κλέφτης!» Μετὰ πρέπει νὰ ἔπεσα κάτω, γιατί τὸ ἄλλο πρωὶ βρέθηκα στὸ κρεβάτι μου μὲ ὅλα μου τὰ ροῦχα λασπωμένα. Σηκώθηκα κι ἔφυγα ἀπὸ τὴν πόλη μὲ τὸ τρένο τῶν ἐξήμισι, καὶ δὲν ἄκουσα τίποτα γιὰ τὸ γεγονὸς μέχρι ποὺ γύρισα στὴ Μελβούρνη ἀπόψε. Αὐτὰ εἶναι ὅλα ὅσα ξέρω.

— Καὶ δὲν σᾶς δημιουργήθηκε ἡ ἐντύπωση ὅτι ἐκεῖνο τὸ βράδυ τὸν Χουάιτ κάποιος τὸν παρακολουθοῦσε;

— Ὅχι, τίποτα τέτοιο, εἶπε ὁ Μόρλαντ μὲ εἰλικρίνεια. Ἦταν σὲ πολὺ καλὴ διάθεση, ἂν καὶ στὸ ξεκίνημα ἦταν κακοδιάθετος.

— Ποιὰ ἦταν ἡ αἰτία γιὰ τὴν κακὴ του διάθεση;

Ὁ Μόρλαντ σηκώθηκε καὶ πῆγε σ' ἓνα μικρὸ τραπεζάκι, ἔφερε ἓνα ἄλμπουμ τοῦ Χουάιτ, τὸ ἀκούμπησε στὸ μεγάλο τραπέζι καὶ τὸ ἀνοίξε σιωπηλά. Τὸ περιεχόμενο ἦταν ὀλόιδιο μὲ τὶς φωτογραφίες στὸν τοῖχο, χορεύτριες καὶ ἡθοποιοὶ τοῦ μπουρλέσκ ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον. Ὁ κύριος Μόρλαντ ὅμως τὸ ξεφύλλισε σχεδὸν μέχρι τὸ τέλος, ὅπου σταμάτησε σὲ μιὰ μεγάλη φωτογραφία κι ἔσπρωξε τὸ ἄλμπουμ πρὸς τὸν κύριο Γκόρμπι.

— Ἴδου ἡ αἰτία, εἶπε.

Ἦταν τὸ πορτρέτο μιᾶς χαριτωμένης κοπέλας ντυμένης στὰ ἄσπρα, μὲ ναυτικὸ κασκέτο στὰ ξανθὰ μαλλιά της, ποὺ κρατοῦσε μιὰ ρακέτα τοῦ τένις. Ἦταν μισοσκυμμένη μπροστὰ μ' ἓνα ἀκαταμάχητο χαμόγελο καὶ στὸ φόντο πίσω της ὑπῆρχαν πολλὰ τροπικὰ φυτὰ. Βλέ-

ποντάς την, ἡ κυρία Χάμπλετον ἄφησε νὰ τῆς ξεφύγει ἓνα ἐπιφώνημα ἐκπληξῆς.

—'Α, ἡ δεσποινὶς Φρέτλμπι! εἶπε. 'Απὸ ποῦ τὴν ἤξερε;

—'Ηξερε τὸν πατέρα της, ἀπὸ ἐπίσημη σύσταση μὲ γράμμα καὶ τὰ λοιπά, εἶπε ὁ Μόρλαντ ἀδιάφορα.

—'Α, μάλιστα, εἶπε ἀργὰ ὁ κύριος Γκόρμπι. 'Ὡστε ὁ κύριος Χουάιτ ἤξερε τὸν Μάρκ Φρέτλμπι, τὸν ἑκατομμυριοῦχο· ἀλλὰ ποῦ βρῆκε τὴ φωτογραφία τῆς κόρης;

—Τοῦ τὴν ἔδωσε ἐκείνη, εἶπε ὁ Μόρλαντ. 'Η ἀλήθεια εἶναι πὼς ὁ Χουάιτ ἦταν πολὺ ἐρωτευμένος μὲ τὴ δεσποινίδα Φρέτλμπι.

—Κι ἐκείνη...

—'Ηταν ἐρωτευμένη μὲ κάποιον ἄλλον, ὁλοκλήρωσε ὁ Μόρλαντ. 'Ακριβῶς! Ναί, ἀγαποῦσε ἓναν κύριο ὀνόματι Μπράιαν Φιτζέραλντ, μὲ τὸν ὁποῖο εἶναι τώρα ἀρραβωνιασμένη. Αὐτὸς τὴν ἀγαπάει τρελά· καὶ καβγάδιζαν ἄγρια μὲ τὸν Χουάιτ γιὰ τὴ νεαρὴ κυρία.

—'Ὡστε ἔτσι! εἶπε ὁ κύριος Γκόρμπι. Καὶ τὸν γνωρίζετε αὐτὸν τὸν κύριο Φιτζέραλντ;

—'Α, ὅχι! ἀπάντησε ὁ ἄλλος ψύχραιμα. 'Ὁ Χουάιτ εἶχε ἄλλον κύκλο φίλων ἀπὸ μένα. 'Εκεῖνος ἦταν ἓνα νεαρὸ πλουσιόπαιδο μὲ ἄψογες συστάσεις. 'Ενῶ ἐγὼ εἶμαι ἓνας φτωχοδιάβολος στὸ περιθώριο τῆς κοινωνίας ποὺ προσπαθῶ νὰ ἀναρριχηθῶ λίγο στὸν κόσμο.

—Γνωρίζετε βέβαια τὴν ἐξωτερικὴ του ἐμφάνιση, σχολίασε ὁ κύριος Γκόρμπι.

—'Ὡ, ναί, αὐτὴν μπορῶ νὰ τὴν περιγράψω, εἶπε ὁ Μόρλαντ. Γιὰ τὴν ἀκρίβεια, μοῦ μοιάζει πολὺ, πράγμα ποὺ τὸ θεωρῶ κομπλιμέντο, μιὰ καὶ λέγεται πὼς εἶναι

ἐμφανίσιμος. Εἶναι ψηλός, μᾶλλον ξανθωπός, μιλάει μ' ἓναν τρόπο σὰν νὰ βαριέται καὶ ἡ ὅλη παρουσία του ἔχει αὐτὸ ποὺ λέμε μεγάλο ἐκτόπισμα· ὅμως θὰ πρέπει νὰ τὸν ἔχετε δεῖ, συνέχισε στρεφόμενος πρὸς τὴν κυρία Χάμπλετον, ὁ Χουάιτ μοῦ εἶπε πὼς εἶχε ἔρθει ἐδῶ πρὶν ἀπὸ τρεῖς ἢ τέσσερις ἐβδομάδες.

— Ἄ, αὐτὸς λοιπὸν ἦταν ὁ κύριος Φιτζέραλντ, ἔ; εἶπε μὲ ἐκπληξή ἡ κυρία Χάμπλετον. Ναί, σὰς μοιάζ' ἄρα γιὰ τὴ δεσποινίδα Φρέτλμπι μάλωνα.

— Πολὺ πιθανόν, εἶπε ὁ Μόρλαντ ἐνῶ σηκωνόταν. Λοιπόν, φεύγω· ὀρίστε ἡ διεύθυνσή μου, κι ἔβαλε μιὰ κάρτα στὰ χέρια τοῦ Γκόρμπι. Μετὰ χαρᾶς ἂν μπορῶ νὰ φανῶ χρήσιμος, γιὰτὶ ὁ Χουάιτ ἦταν ὁ καλύτερος φίλος μου καὶ θὰ κάνω ὅ,τι μπορῶ νὰ βοηθήσω νὰ βρεθεῖ ὁ δολοφόνος.

— Δὲν νομίζω πὼς θὰ εἶναι τρομερὰ δύσκολο, εἶπε ὁ κύριος Γκόρμπι ἀργά.

— Ὡστε ἔχετε κάποιες ὑποψίες; ρώτησε ὁ Μόρλαντ κοιτώντας τον.

— Ναί, ἔχω.

— Ποιὸς λοιπὸν θεωρεῖτε πὼς δολοφόνησε τὸν Χουάιτ;

Ὁ κύριος Γκόρμπι, μετὰ ἀπὸ μιὰ στιγμιαία παύση, εἶπε μὲ πεποίθηση:

— Ἐχὼ κάτι κατὰ νοῦ, ἀλλὰ δὲν εἶμαι βέβαιος· ὅταν εἶμαι βέβαιος, θὰ μιλήσω.

— Πιστεύετε πὼς ὁ Φιτζέραλντ σκότωσε τὸν φίλο μου, εἶπε ὁ Μόρλαντ. Τὸ βλέπω στὴν ἐκφρασή σας.

Ὁ κύριος Γκόρμπι χαμογέλασε.

— Πιθανόν, εἶπε ἄόριστα. Περιμένετε μέχρι νὰ βεβαιωθῶ.

Ο ΒΑΣΙΛΙΑΣ ΤΟΥ ΜΑΛΛΙΟΥ

Ο ΠΑΛΙΟΣ ΕΛΛΗΝΙΚΟΣ ΜΥΘΟΣ για τὸν Μίδα, ποὺ ὅ,τι ἄγγιζε γινόταν χρυσός, ἔχει περισσότερη ἀλήθεια ἀπ' ὅ,τι φαντάζονται οἱ ἄνθρωποι. Ἡ προκατάληψη τοῦ Μεσαίωνα ἀντικατέστησε τὸ ἀνθρώπινο πλάσμα ποὺ εἶχε μιὰ τέτοια ικανότητα μετὰ τὴ φιλοσοφικὴ λίθο, τὴν πέτρα ποὺ τόσοι καὶ τόσοι ἀλχημιστὲς ἔψαχναν νὰ βροῦν ἐκεῖνα τὰ χρόνια. Ἐμεῖς ὅμως, οἱ ἄνθρωποι τοῦ 19ου αἰώνα, ξαναδώσαμε αὐτὴ τὴ δύναμη τῆς μετάλλαξης στὰ ἀνθρώπινα χέρια.

Ἀλλὰ δὲν τὴν ἀποδίδουμε σὲ κάποια ἐλληνικὴ θεότητα ἢ σὲ δεισιδαιμονία, παρὰ τὴ λέμε τύχη. Κι ἐκεῖνος ποὺ ἔχει στὴν κατοχὴ του τὴν τύχη, κανονικὰ εἶναι εὐτυχισμένος, ἄσχετα ἂν ὑπάρχουν παροιμίες ποὺ λένε ἄλλα. Τύχη σημαίνει κάτι παραπάνω ἀπὸ πλούτη· σημαίνει εὐτυχία στὰ περισσότερα ἐκεῖνα πράγματα ποὺ ὁ καλὸτυχὸς κάτοχός της διαλέγει ν' ἀγγίξει. Ἄν κάνει ἐπενδύσεις, βγαίνουν καλές· ἐὰν παντρευτεῖ, σίγουρα ἡ συμβία του ἀποδεικνύεται σὲ ὅλα ἀρεστή· ἂν ἐπιθυμῇ μιὰ θέση, κοινωνικὴ ἢ πολιτικὴ, ὅχι μόνον τὴν κατακτᾷ, ἀλλὰ τὸ κάνει καὶ σχετικὰ εὐκολα. Ὑλικά πλούτη, οἰκογενειακὴ εὐτυχία, ὑψηλόβαθμη θέση καὶ γενηκευμένη ἐπιτυχία· ὅλα τοῦτα ἀνήκουν σ' ἐκεῖνον ποὺ ἔχει τύχη.

Ὁ Μάρκ Φρέτλμπι ἦταν ἓνας ἀπὸ αὐτοὺς τοὺς καλὸτυχοὺς τύπους καὶ ἡ τύχη του ἦταν ξακουστὴ σὲ ὅλη τὴν Αὐστραλία. Ἄν ἔκανε κάποια ἐπένδυση σὲ κάτι, ὅπωςδήποτε θὰ βρίσκονταν κι ἄλλοι νὰ τὸν μιμηθοῦν, καὶ σὲ κάθε περίπτωση τὰ ἀποτελέσματα ἦταν ἐκεῖνα ποὺ περίμεναν κι ἀκόμα καλύτερα. Εἶχε ἔρθει στὴν Ἀποικία ἀπὸ τὸν πρῶτο καιρό, μὲ σχετικὰ λίγα χρήματα, ἀλλὰ ἡ μεγάλη ἐπιμονή του καὶ ἡ ἀδιάπτωτη καλὴ τύχη εἶχαν ἀβγατίσει τὴν περιουσία του, καὶ τώρα, στὰ πενήντα πέντε του, δὲν ἤξερε πιά τί εἶχε. Τοῦ ἀνῆκαν μεγάλα κτήματα σὲ ὅλη τὴν ἑκτασὴ τῆς Βικτόρια, ποὺ τοῦ ἀπέδιδαν ἓνα ἐντυπωσιακὸ εἰσόδημα· ἓνα συμπαθέστατο ἐξοχικό, ὅπου ὀρισμένες ἐποχὲς τοῦ χρόνου παρεῖχε φιλοξενία στοὺς φίλους του· καὶ μιὰ μεγαλειώδης κατοικία στὸ Σὲν Κίλντα, καθ' ὅλα ἰσάζια τοῦ Πάρκ Λέιν.

Οἱ οἰκογενειακὲς του σχέσεις ἦταν ἐξίσου εὐτυχησμένες· εἶχε μιὰ χαριτωμένη γυναῖκα, ἀπὸ τίς πιὸ γνωστὲς καὶ δημοφιλεῖς κυρίες τῆς Μελβούρνης, καὶ μιὰ χαριτωμένη κόρη, ἡ ὁποία ὄντας ὁμορφὴ καὶ πλούσια προσέλκυε βεβαίως πλήθη μνηστήρων. Ὡστόσο, ἡ Μὰτζ Φρέτλμπι ἦταν ἰδιότροπη καὶ εἶχε ἀρνηθεῖ ἀναρίθμητες προτάσεις. Ἦταν μιὰ ἐξαιρετικὰ ἀνεξάρτητὴ νέα, μὲ προσωπικὲς ἀπόψεις, ἡ ὁποία εἶχε ἀποφασίσει νὰ παραμείνει ἀδέσμευτὴ, ἐφόσον δὲν εἶχε βρεῖ κάποιον ποὺ θὰ μπορούσε ν' ἀγαπήσει, καὶ συνέχιζε μαζὶ μὲ τὴ μητέρα της νὰ δεξιώνεται κόσμο στὸ μέγαρο τοῦ Σὲν Κίλντα.

Ὅμως ὁ πρίγκιπας καταφθάνει κάποια στιγμή γιὰ κάθε γυναῖκα, καὶ σ' αὐτὴ τὴν περίπτωση ἦρθε τὴ σωστὴ στιγμή, στὸ πρόσωπο κάποιου Μπράιαν Φιτζέραλντ, ἐνὸς ψηλοῦ ξανθοῦ νέου ἀπὸ τὴν Ἱρλανδία.

Εἶχε ἀφήσει πίσω του στὴν πατρίδα ἕναν ἐρειπωμένο πύργο καὶ μερικὰ στρέμματα ἄγονης γῆς, ὅπου κατοικοῦσαν δυσανεστημένοι μισθωτές, ποὺ ἀρνοῦνταν νὰ καταβάλουν τὸ νοίκι καὶ ἀπειλοῦσαν μέσ' ἀπ' τὰ δόντια τους μὲ τὸν Συνασπισμὸ γιὰ τὴ Γῆ⁴ καὶ ἄλλα τέτοια εὐχάριστα πράγματα. Κάτω ἀπ' αὐτὲς τὶς συνθῆκες, χωρὶς νὰ πληρώνονται τὰ ἐνοίκια καὶ χωρὶς καθόλου προοπτικὲς γιὰ τὸ μέλλον, ὁ Μπράιαν εἶχε ἀφήσει τὸ κάστρο τῶν προγόνων του στοὺς ἀρουραίους καὶ στὰ οἰκογενειακὰ φαντάσματα, καὶ εἶχε ἔρθει νὰ κάνει τὴν τύχη του στὴν Αὐστραλία.

Παρουσίασε συστατικὲς ἐπιστολὲς στὸν Μὰρκ Φρέτλμπι καὶ ὁ κύριος ἐκεῖνος, ποὺ τὸν συμπάθησε, τοῦ πρόσφερε κάθε βοήθεια ποὺ περνοῦσε ἀπὸ τὸ χέρι του. Μὲ παρότρυνση τοῦ Φρέτλμπι, ὁ Μπράιαν ἀγόρασε ἕνα κτῆμα καὶ πρὸς μεγάλη του ἐκπληξὴ βρέθηκε σὲ λίγα χρόνια νὰ πλουτίζει. Οἱ Φιτζέραλντ πάντα ἦταν πιὸ γνωστοὶ γιὰ τὸ ὅτι ζόδευαν παρὰ γιὰ τὸ ἀντίθετο, καὶ ἦταν μιὰ εὐχάριστη ἐκπληξὴ γιὰ τὸν πιὸ πρόσφατο ἀπόγονό τους νὰ βλέπει τὸ χρῆμα νὰ εἰσρέει ἀντὶ νὰ φεύγει καὶ νὰ χάνεται. Ἄρχισε νὰ κάνει ὄνειρα θερινῆς νυκτὸς σὲ σχέση μὲ τὸ κάστρο στὴν Ἰρλανδία, μὲ τὰ ἄγονα στρέμματα καὶ τοὺς δυσανεστημένους μισθωτές. Ἐβλεπε μὲ τὴ φαντασία του τὸ πατρογονικό του νὰ ὑψώνεται ἀπὸ τὰ ἐρείπια μὲ ὅλη τὴν παλιά του αἴγλη· ἔβλεπε τὰ ἄγο-

4. Ἑθνικὸς Ἰρλανδικὸς Συνασπισμὸς γιὰ τὴ Γῆ (Irish National Land League): πολιτικὴ ὁργάνωση στὰ τέλη τοῦ 19ου αἰῶνα ποὺ ἀποσκοποῦσε στὴν οἰκονομικὴ ἐνίσχυση τῶν ἀγροτῶν ποὺ μίσθωναν γῆ πρὸς καλλιέργεια.

να στρέμματα νὰ καλλιεργοῦνται καὶ τοὺς μισθωτὲς εὐ-
τυχεῖς κι εὐχαριστημένους — ἂν καὶ αὐτὸ τὸ τελευταῖο
ἦταν ἀμφίβολο, ἐκεῖνος ὥστόσο, μὲ τὴν ὁρμὴ καὶ αὐτο-
πεποιθήση τῶν εἴκοσι ὀκτῶ του χρόνων, ἦταν ἀποφα-
σισμένος νὰ κάνει τὰ πάντα γιὰ νὰ ὑλοποιήσει ἀκόμα
κι ὅ,τι φάνταζε ἀνέφικτο.

Ἐχοντας χτίσει κι ἐπιπλώσει τὴν ὄνειροφαντασία
του, ὁ Μπράιαν χρειάζοταν φυσικὰ νὰ προσθέσει καὶ μιὰ
σύζυγο, καὶ ὡς πρὸς αὐτὸ ἡ πραγματικότητα ἀντικα-
τέστησε τὰ ὁράματα. Ἐρωτεύτηκε τὴ Μάτζ Φρέτλμπι,
καὶ καταλήγοντας πὼς αὐτὴ καὶ μόνον αὐτὴ ἄξιζε νὰ
κοσμήσει τὶς αἰθέριες αἵθουσες τοῦ ἀνακαινισμένου του
πύργου, περίμενε νὰ ἔρθει ἡ σωστὴ στιγμή καὶ ἀνακοί-
νωσε τὶς προθέσεις του. Ἐκεῖνη, ὡς γυναίκα, τοῦ ἔκανε
κορδελάκια γιὰ ἓνα διάστημα, τελικὰ ὅμως, ἀνίκανη ν'
ἀντισταθεῖ στὴν ὁρμητικότητα τοῦ Ἰρλανδοῦ μνηστήρα
της, ὁμολόγησε μὲ χαμηλὴ φωνὴ κι ἓνα χαριτωμένο χα-
μόγελο πὼς δὲν μποροῦσε νὰ ζήσει χωρὶς αὐτόν. Ἐτσι
λοιπόν, καθὼς οἱ ἐρωτευμένοι ἦταν συντηρητικοῦ πνεύ-
ματος καὶ μαθημένοι στὶς παραδοσιακὲς μορφὲς ἐρωτι-
κῆς πολιορκίας, τ' ἀποτελέσματα ἦταν προβλέψιμα. Μὲ
τὴ θερμὴ τοῦ ἐρωτοχτυπημένου, ὁ Μπράιαν πῆρε σβάρ-
να ὅλα τὰ κοσμηματοπωλεῖα τῆς Μελβούρνης κι ἀφοῦ
βρῆκε ἓνα δαχτυλίδι μὲ πέτρες τιρκουάζ σὲ βαθὺ μπλέ
χρῶμα ὅπως τὰ μάτια του, τὸ πέρασε στὸ κοντυλένιο
της δάχτυλο κι αἰσθάνθηκε πὼς πλέον ὁ ἀρραβῶνας του
εἶχε στεφθεῖ μὲ ἐπιτυχία.

Ὁ σκοπὸς ἦταν νὰ κάνει ἔπειτα μιὰ σοβαρὴ συζή-
τηση μὲ τὸν πατέρα καὶ εἶχε μόλις καταφέρει νὰ βρεῖ
τὸ κουράγιο γι' αὐτὴ τὴ φριχτὴ δοκιμασία, ὅταν συνέ-

βη κάτι που έκανε τή σχετική συζήτηση ν' αναβληθεῖ ἐπ' ἄοριστον. Ἡ κυρία Φρέτλμπι εἶχε βγεῖ μὲ τὴν ἅμαξα ὅταν κάτι τρόμαξε τὰ ἄλογα καὶ τράπηκαν καλπάζοντας σὲ φυγή. Ὁ ἅμαξας καὶ ὁ ἵπποκόμος δὲν ἔπαθαν τίποτα, ὅμως ἡ κυρία Φρέτλμπι πετάχτηκε ἔξω ἀπὸ τὴν ἅμαξα καὶ σκοτώθηκε.

Αὕτῃ ἦταν ἡ πρώτη μεγάλη κακοτυχία ποὺ ἔβρισκε τὸν Μὰρκ Φρέτλμπι κι ἔδειξε νὰ τὸν τσακίζει. Κλείστηκε στὸ δωμάτιό του ἀρνούμενος νὰ δεῖ ὅποιοιδήποτε, ἀκόμη καὶ τὴν κόρη του, καὶ στὴν κηδεῖα ἐμφανίστηκε μὲ πρόσωπο πελιδνὸ καὶ καταβεβλημένο ποὺ σόκαρε τοὺς πάντες. Ὅταν ὅλα τέλειωσαν καὶ τὸ σῶμα τῆς ἀλήστου μνήμης κυρίας Φρέτλμπι ἐναποτέθηκε στὴ γῆ μὲ κάθε μεγαλοπρέπεια, ὁ πενθῶν σύζυγος γύρισε στὸ σπίτι του καὶ στὴν προηγούμενη ζωὴ του. Ἀλλὰ δὲν ἦταν ποτὲ πιά ὁ ἴδιος. Τὸ πρόσωπό του, πάντα φιλικὸ καὶ φωτεινὸ, ἔγινε σοβαρὸ καὶ μελαγχολικόν. Σπάνια χαμογελοῦσε, ἀλλὰ καὶ τότε ἦταν ἓνα ἀδιόρατο παγωμένο χαμόγελο, σχεδὸν μηχανικόν. Ὅλο τὸ ἐνδιαφέρον του γιὰ τὴ ζωὴ ἐπικεντρώθηκε στὴν κόρη του. Ἦταν πλέον ἡ μόνη οἰκοδέσποινα τοῦ ἀρχοντικοῦ στὸ Σὲν Κίλντα καὶ ὁ πατέρας τῆς τὴ λάτρευε. Ἦταν σαφῶς τὸ μόνο πράγμα ποὺ τοῦ ἀπέμενε κι ἔδινε χαρὰ στὴ ζωὴ του. Ἡ ἀλήθεια εἶναι πὼς ἂν δὲν ἦταν ἡ φωτεινὴ τῆς παρουσία, ὁ Μὰρκ Φρέτλμπι μετὰ χαρᾶς θὰ ξάπλωνε δίπλα στὴ νεκρὴ σύζυγό του στὸ ἥσυχο νεκροταφεῖο.

Μετὰ ἀπὸ ἓνα διάστημα, ὁ Μπράιαν ἀποφάσισε καὶ πάλι νὰ ζητήσῃ ἀπὸ τὸν κύριο Φρέτλμπι τὸ χέρι τῆς κόρης του. Ἀλλὰ, γιὰ δεύτερη φορά, παρενέβη ἡ μοίρα. Ἕνας ἀντίπαλος μνηστήρας ἐμφανίστηκε καὶ ὁ Μπράιαν

μέ τὸ φλογερὸ ἱρλανδέζικο ταμπεραμέντο τοῦ ἔγινε πῦρ καὶ μανία.

Ὁ κύριος Ὁλιβερ Χουάιτ εἶχε ἔρθει ἀπὸ τὴν Ἀγγλία μερικοὺς μῆνες νωρίτερα, φέρνοντας μιὰ συστατική ἐπιστολὴ πρὸς τὸν κύριο Φρέτλμπι, ὁ ὁποῖος τὸν ὑποδέχτηκε φιλόξενα καταπῶς τὸ συνήθιζε. Ἐπωφελοῦμενος ἀπὸ αὐτό, ὁ Χουάιτ δὲν ἔχασε χρόνο καὶ ἄρχισε νὰ συμπεριφέρεται σὰν στὸ σπίτι τοῦ ὅταν βρισκόταν στὸ μέγαρο τοῦ Σὲν Κίλντα.

Εὐθύς ἑξαρχῆς, ὁ Μπράιαν ἀντιπάθησε τὸν νεοφερμένο. Ἦταν μαθητὴς τοῦ φυσιογνωμιστῆ Λάβατερ⁵ καὶ περηφανευόταν γιὰ τὸ ἀλάθητο ἔνστικτό του νὰ διαβάξει τὴν προσωπικότητα τῶν ἄλλων. Ἡ γνώμη ποὺ σχημάτισε γιὰ τὸν Χουάιτ ἦταν κάθε ἄλλο παρά κολακευτική γι' αὐτὸν τὸν κύριο· ἡ Μάτζ, ἐν τῷ μεταξῷ, συμμεριζόταν τὴν ἀποστροφή του πρὸς τὸν νεοφερμένο.

Ἀπὸ τὴ μεριά τοῦ ὁ Χουάιτ ἦταν καθ' ὅλα διπλωμάτης. Προσποιήθηκε πῶς δὲν πρόσεξε τὴν ψυχρότητα μὲ τὴν ὁποία τὸν ὑποδέχτηκε ἡ Μάτζ. Ἀντιθέτως, ἄρχισε νὰ τὴ φλερτάρει ἀνοιχτά, πρὸς μεγάλη δυσφορία τοῦ Μπράιαν. Τελικά, τῆς ζήτησε νὰ γίνει σύζυγός του καί, παρὰ τὴν ἄμεση ἄρνησή της, μίλησε γι' αὐτὸ τὸ ζήτημα στὸν πατέρα της. Πρὸς μεγάλη ἐκπληξὴ τῆς κόρης του, ὁ κύριος Φρέτλμπι ὄχι μόνον συναίνεσε στὸ νὰ συνεχίσει ὁ Χουάιτ νὰ ἐκδηλώνει τὸ ἐνδιαφέρον του στὴ Μάτζ, ἀλλὰ κατέστησε σαφὲς στὴν κοπέλα πῶς ἐπιθυμοῦσε ἀπὸ μέρους της μιὰ εὐνοϊκὴ ἀνταπόκριση.

5. *Λάβατερ* (Johann Kaspar ἢ Caspar Lavater, 1741-1801): Ἐλβετὸς ποιητῆς, φιλόσοφος, θεολόγος καὶ φυσιογνωμιστῆς.

Παρά τις προσπάθειες τῆς Μάτζ νὰ τοῦ μιλήσει, ἀρνήθηκε ν' ἀλλάξει τὴν ἀπόφασή του, καὶ ὁ Χουάιτ, αἰσθανόμενος ἀσφαλῆς, ἄρχισε νὰ συμπεριφέρεται πρὸς τὸν Μπράιαν μὲ μιὰ ἀναίδεια ποὺ διαόλιζε τὸν περήφανο χαρακτήρα του. Εἶχε ἐπισκεφθεῖ τὸν Χουάιτ στὸ σπίτι ποὺ νοίκιαζε κι ἀφοῦ καβγάδισαν ἄσχημα, εἶχε φύγει ὀρκιζόμενος ὅτι ἔτσι καὶ παντρευόταν τὴ Μάτζ Φρέτλμπι, θὰ τὸν σκότωνε.

Τὸ ἴδιο βράδυ, ὁ Φιτζέραλντ ζήτησε ἀπὸ τὸν κύριο Φρέτλμπι νὰ μιλήσουν. Ἐξομολογήθηκε ὅτι ἀγαποῦσε τὴ Μάτζ καὶ ὅτι τὰ αἰσθήματα ἦταν ἀμοιβαῖα. "Ὅταν δὲ καὶ ἡ Μάτζ πρόσθεσε τὶς δικές της παρακλήσεις σ' ἐκεῖνες τοῦ Μπράιαν, ὁ κύριος Φρέτλμπι ὑποχώρησε κάτω ἀπὸ τὴν πίεση καὶ τῶν δύο μαζί κι ἔδωσε τὴ συγκατάθεσή του στὸν ἀρραβώνα τους.

Ὁ Χουάιτ ἔλειπε στὴν ἐξοχὴ γιὰ μερικὲς μέρες μετὰ τὴ θυελλώδη κουβέντα του μὲ τὸν Μπράιαν καὶ δὲν ἔμαθε παρὰ μετὰ τὴν ἐπιστροφή του ὅτι ἡ Μάτζ εἶχε ἀρραβωνιαστεῖ τὸν ἀντίζηλό του. Εἶδε τὸν κύριο Φρέτλμπι καὶ μαθαίνοντας ἀπὸ τὸ ἴδιο του τὸ στόμα πὼς ἔτσι εἶχαν τὰ πράγματα, ἔφυγε ἀμέσως ἀπὸ τὸ σπίτι καὶ ὀρκίστηκε νὰ μὴν ξαναπατήσει ποτέ. Ποῦ νὰ ἔξερε πόσο προφητικά θὰ ἀποδεικνύονταν τὰ λόγια του, καθὼς τὸ ἴδιο ἐκεῖνο βράδυ βρῆκε τὸ θάνατο μέσα στὴν ἄμαξα. Εἶχε βγεῖ ἀπὸ τὴ ζωὴ τοῦ ἐρωτευμένου ζευγαριοῦ, κι ἐκεῖνοι, χαρούμενοι ποὺ εἶχαν γλυτώσει ἀπ' αὐτόν, οὔτε στιγμή δὲν ὑποπτεύθηκαν πὼς τὸ πτώμα τοῦ ἀγνώστου ποὺ εἶχε βρεθεῖ στὴν ἄμαξα τοῦ Ρόιστον ἀνῆκε στὸν Ὀλιβερ Χουάιτ.

Δύο περίπου ἑβδομάδες μετὰ τὴν ἐξαφάνιση τοῦ Χουάιτ, ὁ κύριος Φρέτλμπι παρέθεσε ἓνα δεῖπνο γιὰ τὰ

γενέθλια τῆς κόρης του. Ἦταν μιὰ ὑπέροχη βραδιά καὶ οἱ φαρδιές μπαλκονόπορτες ποὺ ἔβγαζαν στὴ βεράντα ἦταν ἀνοιχτές, ἀφήνοντας νὰ μπαίνει ἡ ἀπαλὴ αὖρα ἀπ' τὸν ὠκεανό. Ἡ τροπικὴ βλάστηση ἦταν πυκνὴ, ἀλλὰ μέσ' ἀπὸ τὰ πλεγμένα κλαδιὰ οἱ καλεσμένοι μπορούσαν ἀπὸ τὴ θέση τους στὸ τραπέζι νὰ παρατηροῦν τὰ νερὰ τοῦ κόλπου ποὺ ἄστραφταν στὸ χλομὸ φεγγαρόφωτο. Ὁ Μπράιαν καθόταν ἀπέναντι ἀπὸ τὴ Μάτζ καὶ κάθε τόσο ἔβλεπε φευγαλέα τὸ λαμπερὸ τοῦ πρόσωπο ἀνάμεσα στὰ φρούτα καὶ τὰ λουλούδια στὸ κέντρο τοῦ τραπεζιοῦ. Ὁ Μάρκ Φρέτλμπι καθόταν στὴν κορυφὴ τοῦ τραπεζιοῦ καὶ ἔδειχνε σὲ πολὺ καλὴ διάθεση. Τὰ αὐστηρὰ χαρακτηριστικά του ἦταν κάπως πιὸ χαλαρὰ καὶ ἔπινε περισσότερο κρασί ἀπ' ὅ,τι συνήθως.

Μόλις εἶχαν σηκώσει τὰ πρῶτα πιάτα ἀπὸ τὸ τραπέζι, ὅταν κάποιος καθυστερημένος μπῆκε ζητώντας συγγνώμη καὶ πῆρε τὴ θέση του. Αὐτὸς ὁ κάποιος ἦταν ὁ κύριος Φίλιξ Ρόλστον, ἓνας ἀπὸ τοὺς γνωστότερους νεαροὺς στὴ Μελβούρνη. Εἶχε δικό του εἰσόδημα, ἀρθρογραφοῦσε σὲ κάποιες ἐφημερίδες, ἦταν γνωστὸς σὲ κάθε καλὸ σπίτι τῆς Μελβούρνης καὶ ἦταν πάντοτε ζωηρὸς, καλοδιάθετος καὶ πλήρως ἐνημερωμένος γιὰ τὰ τρέχοντα. "Ἄν ἤθελες λεπτομέρειες γιὰ ὁποιοδήποτε σκάνδαλο, ὁ Φίλιξ Ρόλστον ἦταν ὁ ἀνθρωπὸς σου." Ἦξερε ὅλα ὅσα συνέβαιναν καὶ τοπικὰ καὶ στὸ ἐξωτερικό. Οἱ πληροφορίες του, ἔστω καὶ ἂν δὲν ἦταν πολὺ ἀκριβεῖς, ἦταν τουλάχιστον ἐκτενεῖς, καὶ οἱ συζητήσεις του ἦταν εὐχάριστες καὶ ἐνίοτε πνευματώδεις. Ὁ Κάλτον, ἓνας ἀπὸ τοὺς κορυφαίους δικηγόρους τῆς πόλης, σχολίασε πὼς ὁ Ρόλστον τοῦ θύμιζε «αὐτὸ ποὺ εἶχε πεῖ ὁ Μπίκονσφιλντ γιὰ

έναν ἀπὸ τοὺς χαρακτῆρες στὸν *Λοθάριο*:⁶ “Χωρὶς νὰ εἶναι κανένας Κροῖσος τοῦ πνεύματος, τὰ κατὰφερνε νὰ μὴν ξεμένει ποτὲ ἀπὸ ψιλὰ”». Καὶ ἄς εἰπωθεῖ ὑπὲρ του πὼς ὁ Φίλιξ τὰ ψιλὰ του δὲν τὰ τσιγγουνεύοταν.

Ἡ συζήτηση, ποὺ εἶχε ἀρχίσει νὰ ἀτονεῖ πρὶν ἀπὸ τὴν ἄφιξή του, τώρα ἀναζωπυρώθηκε.

— Ἄχ, χίλια συγγνώμη, πραγματικά, εἶπε ὁ Φίλιξ γλιστρώντας σὲ μιὰ καρέκλα δίπλα στὴ Μάτζ, ἀλλὰ κάποιος σὰν ἐμένα ὀφείλει νὰ ἔναι προσεκτικὸς μὲ τὸ χρὸνο του — ἔχω μπροστά μου τόσες ὑποχρεώσεις.

— Καὶ τόσες βλέψεις, ἐπίσης, τοῦ ἀντιγύρισε ἡ Μάτζ, μ’ ἓνα χαμόγελο δυσπιστίας. Ὁμολογῆστε το, κἀνατε καὶ ἄλλες ἐπισκέψεις.

— Ναί, ἐντάξει, συναίνεσε ὁ κύριος Ρόλστον. Ἰδοὺ τὸ μειονέκτημα τοῦ νὰ ἔχεις ἓναν ἐκτενὴ κύκλο γνωριμιῶν. Σοῦ προσφέρουν λίγο τσάι καὶ μιὰ λεπτὴ φέτα βουτυρωμένο ψωμί, ἐνῶ...

— Ἐνῶ ἐσεῖς θὰ θέλατε κάτι ἄλλο, ὀλοκλήρωσε ὁ Μπράιαν.

Κάποιοι γέλασαν μ’ αὐτό, ἀλλὰ ὁ Ρόλστον ἀπαξίωσε νὰ σταθεῖ σ’ αὐτὴ τὴν παρέμβαση.

— Τὸ μόνον πλεονέκτημα ποὺ ἔχει τὸ ἀπογευματινὸ τσάι, συνέχισε, εἶναι πὼς συγκεντρώνει τοὺς ἀνθρώπους σ’ ἓνα μέρος καὶ μαθαίνει κανεὶς τί γίνεται.

— Ἄ, ναί, Ρόλστον, εἶπε ὁ κύριος Φρέτλμπι, ποὺ τὸν κοιτοῦσε μὲ ἐνδιαφέρον χαμογελώντας. Τί νέα ἔχετε;

6. *Λοθάριος* (*Lothair*, 1870): ἓνα ἀπὸ τὰ ὄψιμα μυθιστορήματα τοῦ Ντισράελι (βλ. σημ. 3, σ. 43), βασισμένο σὲ μιὰ συγκριτικὴ ἀποτίμηση τῆς Καθολικῆς καὶ τῆς Ἀγγλικανικῆς Ἐκκλησίας.

— Καλὰ νέα, κακὰ νέα καὶ νέα ποὺ δὲν τὰ ἔχετε ξανακούσει ποτέ, ἀπάντησε ὁ Ρόλστον μὲ σοβαρότητα. Ὅτι ἔχω νέα, ἔχω — μὰ δὲν μπορεῖ νὰ μὴν τὰ ἔχετε ἀκούσει; Ὁ Ρόλστον ἐνίωσε πὼς εἶχε στὰ χέρια του τὸ ἀτοῦ τοῦ ἐντυπωσιασμοῦ. Τίποτα δὲν τοῦ ἄρесе περισσότερο ἀπ' αὐτό.

— Λοιπόν, ἔχω νὰ σᾶς πῶ, εἶπε μ' ἐπισημότητα, ἰσιώνοντας τὸ μονόκλ του, ὅτι βρῆκαν ποιός ἦταν ἐκεῖνος ποὺ δολοφονήθηκε μέσα στὴν ἄμαξα.

— Ἐλᾶτε! ἀναφώνησαν ὅλοι μὲ ἀνυπομονησία.

— Μάλιστα, συνέχισε ὁ Ρόλστον, κι ὅχι μόνον αὐτό, ἀλλὰ ὅλοι ἐδῶ τὸν γνωρίζετε.

— Μὴ μοῦ πεῖς ὁ Χουάιτ; εἶπε ὁ Μπράιαν ἔντρομος.

— Νὰ πάρ' ἡ ὀργή, ποῦ τὸ ξέρατε; εἶπε ὁ Ρόλστον, μᾶλλον ἐνοχλημένος ποὺ τοῦ ἐκλεβαν τὴν ἐκπληξή. Ἐδῶ, ἐγὼ μόλις τὸ ἀκουσα στὸ τμήμα τοῦ Σὲν Κίλντα.

— Ἐ, δὲν ἦταν καὶ τόσο δύσκολο, εἶπε ὁ Μπράιαν κάπως μπερδεμένος. Τὸν Χουάιτ τὸν συναντοῦσα συνέχεια, κι ἀφοῦ δὲν τὸν ἔχω δεῖ ἐδῶ καὶ δύο ἐβδομάδες, σκέφτηκα ὅτι μπορεῖ νὰ ἔταν αὐτὸς τὸ θύμα.

— Πῶς τὸ ἀνακάλυψαν; ρώτησε ὁ κύριος Φρέτλμπι, παίζοντας ἄσκοπα μὲ τὸ ποτήρι του.

— Ἄ, ἦταν ἕνας ἀπὸ αὐτοὺς τοὺς ντετέκτιβ τῆς ἀστυνομίας, ξέρετε, ἀπάντησε ὁ Φίλιξ. Δὲν τοὺς ξεφεύγει τίποτα.

— Λυπᾶμαι ποὺ τὸ ἀκούω, εἶπε ὁ Φρέτλμπι, ἀναφερόμενος στὸ γεγονός πὼς ὁ Χουάιτ εἶχε δολοφονηθεῖ. Κρατοῦσε συστατικὴ ἐπιστολὴ πρὸς ἐμένα καὶ φαινόταν ἔξυπνος νέος καὶ μὲ φιλοδοξίες.

— Ἐνας ἀλιτῆριος καὶ μισός, μουρμούρισε ὁ Φίλιξ μέσ' ἀπ' τὰ δόντια του, καὶ ὁ Μπράιαν, ποὺ τὸ πῆρε τ'

ἀφτί του, ἔδειξε νὰ συμφωνεῖ. Μέχρι νὰ τελειώσει τὸ γεῦμα, τίποτε ἄλλο δὲν ἀναφέρθηκε γιὰ τὸ φόνο καὶ γιὰ τὸ μυστήριο πὺν τὸν περιέβαλλε. Ὅταν ἀποσύρθηκαν οἱ κυρίες, τὸ συζήτησαν στὸ καθιστικό, ἀλλὰ τελικὰ τὸ παράτησαν πρὸς χάριν πὺν εὐχάριστων θεμάτων. Οἱ ἄντρες, πάλι, ἀφοῦ μαζεύτηκε τὸ τραπεζομάντιλο, γέμισαν τὰ ποτήρια τους καὶ συνέχισαν τὴν κουβέντα μὲ ἀμείωτο ζῆλο. Μόνο ὁ Μπράιαν δὲν πῆρε μέρος στὴ συζήτηση. Τραβήχτηκε ἀπόμερα κοιτάζοντας δύσθυμα τὸ κρασί του, πὺν οὔτε τὸ εἶχε ἀγγίξει.

— Ἐκεῖνο πὺν δὲν καταλαβαίνω, εἶπε ὁ Ρόλστον, πὺν διασκέδαζε σπάζοντας καρύδια, εἶναι πῶς καὶ δὲν ἀνακάλυψαν νωρίτερα ποιός ἦταν.

— Αὐτὸ δὲν εἶναι δύσκολο ν' ἀπαντηθεῖ, εἶπε ὁ Φρέτλμπι, γεμίζοντας τὸ ποτήρι του. Ἐδῶ σ' ἐμᾶς ἦταν σχετικὰ ἄγνωστος, ἀφοῦ εἶχε πολὺ λίγο πὺν εἶχε ἔρθει ἀπὸ τὴν Ἀγγλία, καὶ νομίζω πῶς τὸ σπῖτι μας ἦταν τὸ μόνο πὺν ἐπισκεπτόταν.

— Καὶ ἄκου λίγο, Ρόλστον, εἶπε ὁ Κάλτον πὺν καθόταν κοντά του, ἂν ἔβρισκες ἓναν ἄντρα νεκρὸ σὲ μιὰν ἅμαξα, ντυμένο μὲ βραδινὰ ροῦχα — πὺν συνηθίζεται νὰ φορᾶνε βράδυ οἱ ἐννιὰ στοὺς δέκα —, χωρὶς κάρτα στὶς τσέπες οὔτε ὄνομα ραμμένο στὰ ροῦχα, ἔ, μᾶλλον θὰ δυσκολευόσουν ν' ἀνακαλύψεις ποιός εἶναι. Ἐγὼ θεωρῶ πῶς δείχνει μεγάλη ἱκανότητα ἐκ μέρους τῆς ἀστυνομίας πὺν βρέθηκε τόσο γρήγορα.

— Θυμίζει λίγο τὴν Ὑπόθεση Λέβενγουορθ⁷ καὶ ὅλα

7. Ὑπόθεση Λέβενγουορθ (*The Leavenworth Case*, 1878): ἀστυνομικὸ μυστιόρημα τῆς Ἀμερικανίδας Ἄννας Κάρθριν Γκρίν

τὰ σχετικὰ, εἶπε ὁ Ρόλστον, πὺν ἡ ἀποτίμησή του σὲ τέτοια θέματα ἦταν τελείως ἐπιδερμική. Φοβερὰ ἐνδιαφέρον, σὰν νὰ λύνεις γρίφο. Μὰ τὴν πίστη μου, δὲ θὰ μὲ πείραζε νὰ εἶμαι ντετέκτιβ.

—“Ἄν συνέβαινε αὐτό, χαμογέλασε ὁ κύριος Φρέτλμπι διασκεδάζοντάς το, οἱ κακοποιοὶ μᾶλλον δὲ θὰ ἔχαν λόγο ν’ ἀνησυχοῦν.

—“Ἄ, ὅσο γι’ αὐτὸ δὲν εἶμαι σίγουρος, ἀπάντησε ὁ Φίλιξ πονηρά· μερικοὶ ἄνθρωποι εἶναι σὰν τὶς τοῦρτες, πάνω πάνω ἀφρός, ἀλλὰ ἀποκάτω κάτι πὺν πιάνει τόπο.

—Τί ἄπληστη παρομοίωση, εἶπε ὁ Κάλτον, πίνοντας μιὰ γουλιὰ ἀπ’ τὸ κρασί του· φοβᾶμαι πάντως ὅτι ἡ ἀστυνομία θὰ δυσκολευτεῖ παραπάνω γιὰ ν’ ἀνακαλύψει αὐτὸν πὺν διέπραξε τὸ ἔγκλημα. Κατὰ τὴ γνώμη μου, πρόκειται γιὰ κάποιον διαβολεμένα ἔξυπνο.

—Δηλαδή πιστεύεις πῶς δὲν θὰ τὸν βροῦν; ρώτησε ὁ Μπράιαν, βγαίνοντας ἀπὸ τὴ δύσθυμη σιωπὴ του.

—Δὲν θὰ ἔφτανε μέχρις ἐκεῖ, εἶπε ὁ Κάλτον· ἀλλὰ σίγουρα δὲν ἔχει ἀφήσει ἔχνη πίσω του, καὶ ἀκόμα καὶ οἱ Ἰνδιάνοι, πὺν ἔχουν τόσο καλὰ ἀκονισμένο τὸ ἔνστικτο τοῦ ἔχνηλάτη, χρειάζονται κάποιες ἐνδείξεις γιὰ νὰ ἀνιχνεύσουν τὴ θέση τοῦ ἐχθροῦ τους. Τὸ θεωρῶ δεδομένο, συνέχισε ὁ Κάλτον μὲ ὅλο καὶ μεγαλύτερη ζέση, πῶς ὁ ἄνθρωπος πὺν δολοφόνησε τὸν Χουάιτ δὲν εἶναι κοινὸς φονιάς· τὸ μέρος πὺν ἐπέλεξε γιὰ τὴ διάπραξη τοῦ ἐγκλήματος ἦταν ἐξαιρετικὰ ἀσφαλές.

(βλ. ἑλληνικὴ ἔκδοση: Anna Katherine Green, *Υπόθεση Λέβενγουορθ*, μτφρ. Ἐρρίκος Μπαρτζινόπουλος, Ἀθήνα, Gutenberg <ALDINA - ΜΥΣΤΗΡΙΟ 3>, 2017.

Αναζητήστε το [εδώ](#)

ΕΚΔΟΣΕΙΣ
GUTENBERG

www.gutenbergbooks.gr

 [/gutenbergbooks](https://www.facebook.com/gutenbergbooks)